

Выходитъ во Львовѣ во Вторникъ, Четвергъ и Суботу кромѣ рукописей (кромѣ 4-ой год. посылки. Литер. додатокъ Библиотека найзнам. повѣстей) выходить по 2 печат. архуш. каждого 15-го и послѣднего для каждого мѣсяца.

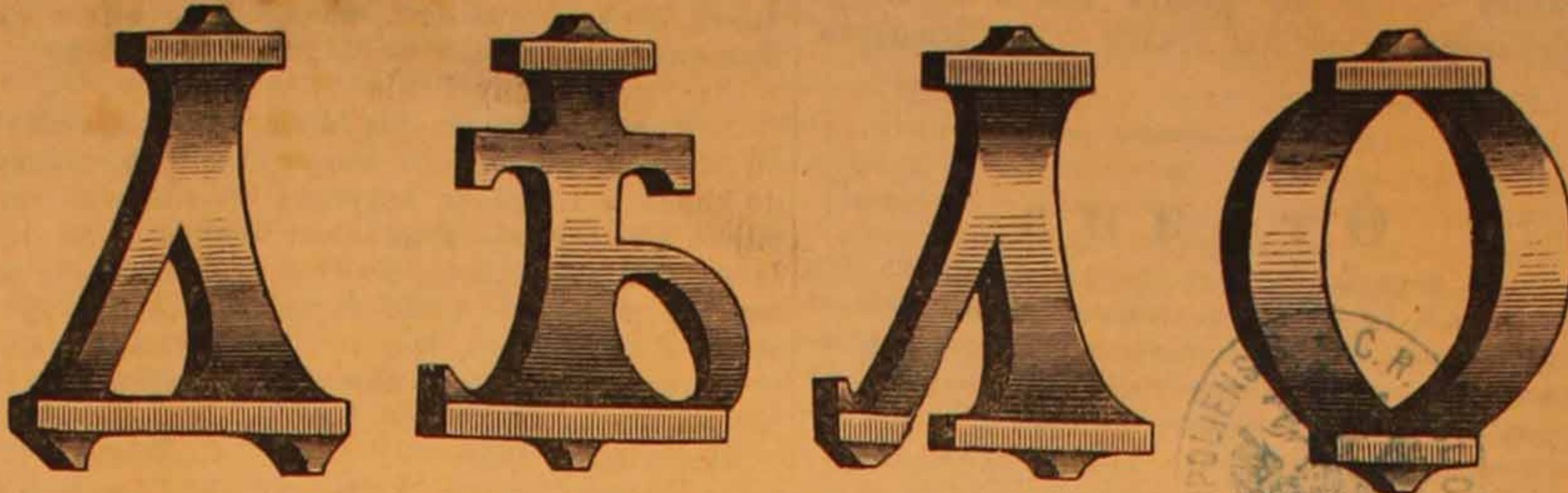
Редакция, администрація и еноспедиція подъ Ч. 44 улича Галицка

Всѣ листы, посылки и рекламация наложитъ пересылать подъ адресомъ: редакция и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не возвращаются только на попередию завтрашняго дня.

Подписокъ членомъ стоитъ 12 кр. в. в. Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. в. в. бѣтъ одною оторочка печатаню.

Рекламациямъ неопечатанымъ вѣдѣтъ бѣтъ порта. Предплатамъ наложитъ пересылать франкомъ (наблюдяще почтовымъ переказомъ) до: Администрація часопису „Дѣла“ ул. Галицка, Ч. 44.

Предплата на „Дѣла“ для Австрій:		для Россіи:	
на цѣлый рѣкъ . . . 12 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 12 руб.	на цѣлый рѣкъ . . . 12 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 12 руб.
на полъ року . . . 6 ар.	на полъ року . . . 6 руб.	на полъ року . . . 6 ар.	на полъ року . . . 6 руб.
на четверть року . . . 3 ар.	на четверть року . . . 3 руб.	на четверть року . . . 3 ар.	на четверть року . . . 3 руб.
съ дол. „Библиотеки“:	съ дол. „Библиотеки“:		
на цѣлый рѣкъ . . . 16 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 16 руб.		
на полъ року . . . 8 ар.	на полъ року . . . 8 руб.		
на четверть року . . . 4 ар.	на четверть року . . . 4 руб.		
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:		
на цѣлый рѣкъ . . . 5 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 5 руб.		
на полъ року . . . 2 ар.	на полъ року . . . 2 руб.		
на четверть року . . . 1 ар.	на четверть року . . . 1 руб.		
Для Варшавы, окрѣпа Россіи:			
на цѣлый рѣкъ . . . 15 ар.			
на полъ року . . . 7 ар.			
на четверть року . . . 3 ар.			
съ дол. „Библиотеки“:	на самъ додатокъ:		
на цѣлый рѣкъ . . . 19 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 6 ар.		

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпочався другій кварталъ сегорѣчного вѣдывництва „Дѣла“ и „Библиотеки найзнам. повѣстей“. Просимо о надсылань дальшю предплату и о скоре вырѣвань залеглостей.

Ново-приступаючій предплатники на „Библ. найзнам. пов.“ достануть за доплатаю 1 ар. в. в. початокъ (12 архушѣвъ) повѣсти М. Токая „Золотый Чоловѣкъ“.

Телеграма „Дѣла“.

Старемѣсто 25 л. цвѣтня. Вчера прибули до Лаврова „любѣ гостеньки“: протопугумень о. Сарницікій, „реформатъ“ Жуковский и одинъ братчикъ Бзуитъ, щобы обняти Лавровскій монастырь своими раменами.

На досвѣткахъ новой еры.

Щобъ порозумѣти политичну донеслость пово здвигненого консервативного союза, треба попередъ всего уяснити собѣ змаганя и интересы поодинокихъ его складниківъ и тѣ рѣжнороднѣ сусѣбно-политичнѣ силы, котры вѣ союзѣ мають бути доведени до повной рѣвноваги и гармоніи. Попередъ всего впадає кождоу уважному въ очи, що spiritus agens того союза — нѣмецкій канцлеръ, кн. Бисмаркъ, зовсѣмъ не доктринеръ, якъ небѣжчикъ Меттернихъ, але дуже реальный политикъ, съ широкою политичною совѣстею и богатою въ змысли минушюстею.

Интересъ Бисмарка, тымъ больше, що мѣжь тими основами чѣльнѣ мѣстце займає династія, котрой кн. Бисмаркъ служивъ и служитъ завсѣгды щиро. Але на тѣмъ консервованю у него нѣколи не кѣнчится; политика нѣмецкого канцлера може стояти лишь доти, доки буде рости, змагаться, забирати чимъ разъ повеполе, новы влывы.

Значѣмъ ѡтъ Россіи. Съ розстроеными финансами, подорванымъ кредитомъ, здеморализованымъ чиновництвомъ, роздерта у внутрѣ неустанными подземными роботами терористичныхъ конспирацій, держава та очевидно дуже мало представляє тыхъ „устѣвъ“, котры годилосъ-бы консервовати. Консервативный подувъ виходить тамъ не зъ сусѣбности, не ѡтъ интеллигенціи, котра, переконана о недужѣ и розкладѣ цѣлон державно-административной машини, бажає якъ найскоршю змѣну системы для поддвигненя ѡтчины, — подувъ той виходить виключно ѡтъ династии и держачогося ей за полы чиновництва. Правда, при змѣнѣ теперѣшного самодержавного способу правленя на конституційный, существованье російской династии не только что не було-бъ угрожено, але противно, акція ей подѣ взглядомъ популярности пошлы-бы безмѣрно въ гору.

трицѣсарского союза, мусѣли имѣ отворити очи и показати, що самодержавіе російске або нѣякой зовсѣмъ мисіи не мало, або коли й мало ей, то хйба до кѣнца 1883 року, а теперъ наразѣ ей зрелосъ. Занимаючи Мервѣ, Россія конечно запутосъ въ безконечный аферы съ племенами и краями, стоящими подѣ протекторатомъ Англіи, а за тымъ значно зближує можіость конфликту съ тою могучою державою.

Поглядѣмъ на шансы Австрій. На першій поглядѣ шансы ей можуть здаватися користивѣйшими, нѣжь шансы Россіи. Хочъ роздѣлена на двѣ державы, она все таки въ своій династии и въ арміи посѣдає достаточный зьдѣняючій вузель. Споры національнѣ въ ей внутрѣ боайщо зъ большого полагодженя, такъ якъ криковѣ нѣмецко-жидѣвскихъ либералѣвъ на покривденье нѣмецкого элементу нѣкто прѣчь на серію брати не може.

влывати по своему на те угрупованье. И на выѣ влывѣ Австрій, особливо на Сербію и Румунію, есть значный и змагасъ съ кождымъ днемъ, заповняючи Австрій значный экономичный и политичный користи. Зворотѣ ѡтъ либеральной до консервативной системы правленя ѡтбувся въ Австрій вѣе пять лѣтъ тому, коли ще хйба въ головахъ деякихъ дипломатѣвъ зароджувався думка о ѡбновленю консервативного трицѣсарского союза.

Очерки исторіи украинской литературы XIX столѣтія Н. И. Петрова. (Кіевъ, 1884.)

Украинскому письменству нѣ на що такъ не пощастило, якъ на историковѣ и критиковѣ посередѣ російского письменства. Коли-бъ ввести до купы вѣсьхъ историковѣ и критиковѣ, що писали въ Россіи про украинское письменство, то певно ихъ було-бъ больше нѣжь украинскихъ белетристовѣ. Коли-бъ вѣбрати умѣтно все те, що російскій историкъ и критикъ написали про украинское письменство, такъ безусловно критика буде больше, нѣжь письменства. Се, коли хочете, ознака дуже добра: значитъ, въ украинскому письменствѣ щось такѣ есть, про що варто писати, надѣ чимъ варто працѣвати російскимъ критикамъ и историкамъ; значитъ, украинское письменство має собѣ якеъ те зерно, що притагас до себе працію російскихъ людей! Стоить уваги же й те, що вѣе трохи не повѣ вѣрку російскій критики, починаючи въ Бѣльинского, присуджують украинское письменство на смерть, пророкуючи, що подѣ нимъ нема живого корѣня, що оно мусить погинути само по собѣ, бо нѣ для кого и нѣ для чего ему истнувати.

Зъ великою плеядою російскихъ историковѣ и критиковѣ украинское письменство мый повинъ выдѣлити три ряды: першій найбільшій, котрый загаломъ зауджує на смерть украинское письменство; другій, якъ Добролюбовъ а особливо Пыпинъ, оглядаючи наше письменство безсторонно, вбачає въ нему якъ и въ письменствѣ вѣякого народа не только право жити, рывиватися и ширитися, але народну потребу и користи и те живе корѣнь, въ котрого не може не вырости словесне древо, плоды котрого освѣтять и просвѣтять миллионный украинскій народъ.

самѣ добре знаютъ цѣну своего „объективизма“, знаютъ, что „шила въ мѣшку не сховаешь“, и черезъ те они перше всего силкуюются богато-богато наговорити про свою безсторонность, про свѣій объективизмъ. Такъ и п. Петровъ на першій сторонѣ своей книжки говоритъ, що украинское письменство, не маючи повного гражданского права въ Россіи, часто подпадає подѣ урѣжжѣ, черезъ що въ поглядѣхъ на украинское письменство являлась „тенденциозность“; и ѡтъ п. Петровъ взявше написати безсторонну исторію украинского письменства, але самъ признается, що ѡнъ самъ далекай ѡтъ спокойной объективности, котрой може не бути „помимо волѣ автора“ черезъ те, батче, що ѡнъ „иноплеменного происхождения“.

скихъ критиковѣ и историковѣ про все, що належить до украинскихъ справъ; одначе все таки не вѣримо Петрову; бо згодились съ нимъ, що „иноплеменность“ мѣшає объективному поглядѣ на исторію, мы мусѣли-бъ признати брехню, фальшю все, что писали Вѣликороссы про Украину и ей историчные житье! Конечно, Петровъ краще насъ знає вѣдучи и звывчѣаь російскихъ критиковѣ и историковѣ, одначе мы въ своего далека, судячи теоретично про Вѣликороссѣвъ якъ и про вѣсьхъ людей, не вѣримо Петрову, и думаемо, що ѡнъ, якъ кажуть, „черезъ край хватилъ“. ѡтъ, що до самого Петрова, такъ мы вѣримо, що въ своихъ писаняхъ про украинское письменство ѡнъ не може бути объективнымъ, безстороннымъ, только не черезъ те, что ѡнъ „иноплеменникъ“, не черезъ те, сподѣваємось, что ѡнъ пише подѣ духовноу цензуроу; не черезъ его оциѣальный станъ (ѡнъ профессоръ въ духовной академіи у Кіевѣ) а черезъ велику недостачу его власной загалноу освѣты, черезъ недостачу у него знаня того, про що ѡнъ пише: знаня украинской мовы и письменства. Все отее мы покажемъ въ книжки самого Петрова. За-для вѣякого историка потрѣбно знати не ѡднѣ факты, не исторію фактѣвъ жатя, але равомъ исторію обставинѣ, исторію и идеи, и знючи ихъ, треба умѣти зробити имѣ анализъ, а у п. Петрова наибольшѣ примѣтна велика недостача — анализа. Исторія бекритичного анализа — буде не исторія, а сшивокъ сырыхъ фактѣвъ. Историкау треба ровдвлятися не подѣ влывамъ своего власного, субъективного чувства, не подѣ влывомъ попередъ ѡбраного поглядѣ, а безсторонно, шукаючи правду не чувствомъ а разумомъ. А за-для

въ часѣ службы и лишь асистенція жандармеріи могла забезпечити его особу въ часѣ богослуженія. Священники заперестали парохіане давати его належитости, а коли ихъ завзявано меншими партіями до уряду громадского, явилось они поодиногу для воѣ разомъ, чтобы — „якъ-бы до чего прійшло“ — бути въ купѣ. Въ Высшій Стубици приходять селане що недѣль тысячу до уряду громадского и вѣколя необійдеа безъ напастей на урядниківъ громадскихъ. „Мы вамъ платимо — вы намъ услуги, вы мусите такъ урядувати, якъ намъ завгодно а не такъ, якъ тамъ приказуютъ вамъ паны въ Загребѣ; коли не хотите работи по нашой воли, то вамъ понаганимъ“. Такъ приходило слухати урядникамъ громадскимъ зъ Вышшоу Стубици а жалоби, вношеній до жулана, лишаються безъ успѣху, бо выша власть не хоче дражити народу. Отъ часу неспокою минуло 9 мѣсяцівъ а въ томъ часѣ мусило въ селѣ Маріа-Бисотрица двохъ начальниківъ громады и одинъ касіеръ громадскій утѣкати. Третюму начальникови загрожено вже проганеніємъ а другій касіеръ выбраний лишъ на два мѣсяці. Въ громадѣ Мача панують подобный отношеня. Въ многихъ мѣсяцахъ не платять податковъ и грозятъ повстаніемъ, убитвами и пожою.

(Палата посольска угорского сойму) веде дальше спеціальноу дебатъ надъ закономъ промисловымъ. На засѣданіи зъ 23 н. с. цвѣтня вибоѣ гр. Зичи резолюцію за примусовымъ твореніемъ промисловыхъ товариствъ. Министеръ торговлѣ заявилъ однакожь, що не може пристати на далекоогляной средства примусовѣ, бо люде на провинціи противий примусовымъ товариствамъ промисловымъ. До голосоу записалось кѣльканайцять себѣдниківъ, тому и сподѣваются що дискусія надъ сймъ предметомъ забере кѣлька днівъ часу.

(Справа торговщицъ товарницю) хочъ вже убита офіціально, не сходять все ще зъ дневною порядку журналистичною дискусію. Дня 21 н. с. цвѣтня обтвужа въ Пресбургѣ першій торгъ на худобу и мадары мѣжуть смѣло сказати, що отнесли побѣду, бо межі масою публики, наощибшоу на сей торгъ, було дуже много вѣденскихъ купцѣвъ, а старшій жунавъ гр. Естергази дуже добре вызискавъ туя нагоду, заявляючи, що мадары умѣють боронити своихъ интересовъ. — Отбужившя рѣвночасно торгъ вѣденскій вышавъ слабо, бо хочъ було на нѣмъ болше худобы, то мало було цѣльного товару, а реостраторы и властатадѣ готѣвъ выразно заявляти, що не мѣжуть обѣщати безъ угорскихъ воловъ. Зъ той причини воѣ майже вѣденскій газеты розбирають се пытанье и подносять именно, що вѣднѣви грозятъ отъ пресбургскоу торговщѣ превелача страта, бо кромѣ акциза самъ капиталъ, що теперь есть въ оборотѣ (близко 80 миліоновъ) зменшача о половину. — Въ той справѣ робивъ представляена гр. Гаффоуму бурмистръ вѣденскій Уль, на що ему отповѣвъ президентъ кабинета, що правительство при заведеніи нового регулямину хотѣло зломати силу торговыхъ комисіонерѣвъ и рахувало на оодѣбитіе рѣзниковъ и загаломъ цѣлого населеня вѣденского. Недостача солидарности сямъ факторѣвъ спарализовала однакожь замѣры правительства, а соли Угорщина здобулася въ такъ короткѣй часѣ на устрѣеніе торговщицъ въ Пребургѣ, то се належитъ именно привчсати единодушноу дѣланю всѣхъ интересованныхъ. Теперь буде задачей правительства застановитися, что треба робити, чтобы вѣднѣе не понѣвъ великихъ стратъ.

ЗАГРАНИЦА.

Россія. О миссіи ген. Гурки пишутъ зъ Петербурга, що теперь, коли російске правительство чуеса зъ стороны нѣмечины безпечнымъ, постановило выступати въ Царствѣ Польскомъ съ цѣлоу енергію и отдало для того дѣлу ураву въ сильной руки. Причиною сего мало бути дуже певене заховуваньсь польскою шляхты суиротивъ російского правительства и обавякою ворохобнѣ зъ сей причини. Правительство выдало розказъ, чтобы залышити на теперь справу сервитутову а займитися поднесеніемъ селянства, чтобы тымъ способомъ все поддерживати въ шляхтѣ обаву, що правительството выступале противъ неи при помощи прихильного собѣ селянства. Уступлене Апухтина есть вже певне; на его мѣсто якъ говорятъ мае прійти ген. Мелемъ, губернатеръ варшавскій. Такъ само мае уступити инсекторъ шкѣль варшавскихъ Крыловъ, а на его мѣсто мае прійти инсекторъ шкѣль въ Петербургѣ. Такъ само мае бути перенесеній предѣлатель цензурной комисіи Рижовъ, а на его мѣсто мае прійти тевершій редакторъ „Варш. Дневника“ Шебальскій. — „Русск. Кур.“ получивъ зъ Константинополя вѣдомость, що російскій посоль въ Туреччинѣ Нелидовъ, выѣде въ короткѣй часѣ до Туреччины азиатской и до Иерусалиму, де перебуде черезъ кѣлька недѣль. Нелидовъ очевидно поѣде въ мисію политичной, бо мае тамъ залагодити споры межі православными вѣроисповѣданьями рѣжныхъ народностей, а при томъ можна сподѣватися, що приютность російского посла въ Сиріи, отдѣлѣе користо на отшошеня партіи російской въ сѣй провинціи. Газета „Кавказъ“ выходяча въ Тифлясе, приниситъ великіи замѣтну телеграму ген. Комарова, такъ зѣ взгляду политичного, якъ и политично-торговельного зъ д. З. цвѣтня сѣдуючого содержания: Вчера вышли зъ Мерву торговельній караваны до Бохары, Хинъ и Мешеду, дальше отбышла кохиндииска каравана съ товарами мануфактурными. Туркмены закупили всея запаса американского насѣдл бавовяного. Въ Тифлясе повстали була 6 с. м.

безпорядки. Товпа народа и робочыхъ кинулася на жадѣвъ и страшно ихъ потурбувала. Доперва полиція и войску удалоса завести знову порядокъ. — Сакооско альтенбургска княгиня Елисавета, суджена вел. кн. Константина Константиновича прійхала 22 с. м. до Петербурга. Веольше отбудеся 27 с. м.

Нѣмечина. Прусскій парламентъ и нѣмецка рада державна зѣбранися вже 22 с. м.; вступий нарады однакожь въ обохъ не маюте нѣчого занимающоу. Доперва дебата надъ продолженіемъ закона о соціалистахъ стачесе инте ресованійшоу, хочъ и въ сѣй справѣ пануе якійсь опокѣй и рѣвнодушностѣ. Видко, що послы вернувшись зъ свѣтъ, подчають котрыхъ мало способностѣ оходитися съ своими выборцами, не при неоди богато одушевленя. Въ загаль не ма те перъ жадноу справу, котра-бы живѣше порушала цѣльн масоу народа, и для того законъ о соціалистахъ наибольше ще нынѣ всѣхъ займае и подае сторонничествамъ способностѣ работи всякой свои обрахованя. Зѣ всѣхъ сторонничствѣ оба лишъ консервативный а може ще и національно либеральне знають на певно, що будуть голосувати за сймъ закономъ, але оба наибольшій сторонничства т. е. центрумъ и вольнодумный суть не въ малѣмъ клопотѣ. За те сторонничство робитниковъ зовѣмъ не журится сймъ закономъ и нѣчо веробити собѣ зъ него, чого доказомъ еотъ новый рухъ робитниковъ въ Берлинѣ въ цѣля подвышеня платнѣй. Уже отъ двохъ недѣль пануе стрейкъ робитниковъ въ фабрицъ машинъ до шитя въ Шарльоттенбургѣ. Минувшю недѣль отбулися тутъ нарады робитниковъ, на котрыхъ взяло участя около 10.000 робочыхъ. Около 3.000 теолѣвъ зажадало подвышеня платнѣй на 4 марки на день за 10 годинъ работи. Подобный жаданя поставили мулярѣ, котрѣ зарамѣ отбули вступий нарады надъ завязаніемъ мулярскоу опѣлки. Стрейкъ столарѣвъ выбухъ якъ разъ 22 с. м. а вже на другій день 1.800 робитниковъ достало подвышеніе платнѣй. Воѣ нарады отбулися въ якъ наибольшій порядокъ и безъ всякихъ неспокоювъ. Замѣтно, что стрейкъ бувъ дуже добре организованый и стрейкуючѣ получали запомогу. Такъ вызначили н. пр. мулярѣ по 500 марокъ для стрейкуючихъ мулярѣвъ въ Лянску и машинистѣвъ въ Шарльоттенбургѣ. На зѣборѣ мулярѣвъ приключившя еще одна вельми замѣтний случай, именно, що промовлявъ такожь одинъ урядникъ — правительственний будѣвичій — яко товаришъ по званю. Онъ зазначивъ въ своей бесѣдѣ не тѣлько право робитниковъ жадати полученя свои долѣ и подвышеня платнѣй а зменшеня часу рабочого, але такожь казавъ и на то, чтобы робитники памятали на свой обовязокъ политичный и на свои права горожанскіи.

Англія. Низша палата англійска зѣйшла 21 с. м. и на порядокъ дневной постановлено заразъ египетске пытанье. Гладстоунъ видѣвъ змушений признати дуже прикре положенье въ Суданѣ и заявивъ, что зѣ взгляду на розвязанье финансовыхъ трудностей въ Египтѣ видится змушенимъ порозумѣтися пасамередь съ другими державами. Въ лондонскихъ кругахъ правительственныхъ зробило дуже немиле враженье неприязне выступленье французской прамы противъ Англіи и погляды на египетскую справу, высказаній особамъ, стоящими въ близкой звязи съ правительствомъ, особливожь Барера. Кромѣ того настало еще и друге негодованье по той причинѣ, что Англія сиротивилася выслати французскихъ реидивистѣвъ на Нову Каледонію и внесла представляне до французского правительства, котрого однакожь Ферри не увзгляднивъ.

Египетъ. Зъ Каиру доносять, що не залага, але утѣкаючи на пароходѣ жителѣ мѣста Шенди розбилися — вмовѣрно на тамахъ, поробленыхъ ворохобниками — и досталися въ руки неприятели, котрыхъ всѣхъ ихъ въ пень вырубавъ. Число погибшихъ выноситъ 300 особѣ. Очевидцѣ и знатоки суданскихъ обставинъ кажутъ, что Суданъ вже отраченый такъ для Египту якъ и для Англіи, а всякій успокѣюваня Гордона опираются лишь на хибнѣе пониманье рѣчи, позаякъ отъ поза Хартумъ не въ силѣ осудити и оцѣнити положеня. Въ Каирѣ ликанють розруховѣ, бо показалося, что особливо найнишка верства жителѣвъ страшно озлоблена на Англичанъ. Сильній патрольъ переходать улицами и ильнують порядокъ. „Standard“ доносить, що въ Каирѣ постановлено найдальше до шести недѣль оружити наибольшу въ египетскѣй войску можливу силу и выслати ея до Хартума.

НОВИНКИ.

— Замахъ на полицію въ Краковѣ. Дня 22 я. цвѣтня о год. 2 по полудни коло будынку полиція въ Краковѣ давѣ чути такій сильный гукъ, що стрясъ окнами суобдннхъ домѣвъ. Люде зѣбглися и побочали лежачоу на земли майже мертвого молодца, облигного кровію. Се лежавъ 17-лѣтний бронзовникъ Болеславъ Маланкевичъ, родомъ зъ подѣ Вадовицъ, пробувавшій кѣлька лѣтъ въ школахъ въ Варшавѣ. Маланкевичъ прибувъ до будынку полиція съ бомбою, чтобы кинути ея черезъ окно у внутрь комнаты, де працюють урядники полиційный, и коли бувъ вже подѣ сямымъ окномъ, бомба выбухла ему въ руцѣ, здру хотѣла ему ногу, высадила шибы и осмалѣла муръ будынку. Бомба була наповнена порохомъ и зложена въ двухъ покрывахъ на желѣзній горшки. На мѣсте злощастного чину прибули заразъ представительы властей. Маланкевича отнесено до шпиталю удѣливши ему першоу лѣкарской помо-

чи. Онъ прійшовъ до притомности; лѣкарѣ орекли, що мимо тяжкихъ болѣвъ раны не смертельны. При першѣмъ заразѣ протоколѣ признавъ Маланкевичъ до вини и заявилъ, что бажавъ помогти своего пріятеля соціалиста Маріана Петровского зъ Варшавы, котрый власне теперь отсиджуе кару взынчуу въ Краковѣ; особенно хотѣвъ помогти на комисарю полиція Костшевскѣмъ, котрый спеціально слѣдитъ соціалистѣвъ. Не треба и казати, що фактъ сей выликавъ въ цѣломъ Краковѣ велике взворушенье. Завѣдомлено заразъ телеграфично наместника, директорѣвъ полиція у Львовѣ, Варшавѣ и Вѣднѣ, министерство дѣлъ внутрѣшнихъ и цѣсаря въ Шенбрунѣ. Судія слѣдчій переслухавъ соціалистѣвъ пробувачихъ въ взынчи и перевѣвъ строго ревизію въ ихъ казначѣхъ. Позавчера отбулася конференція межі директорѣвъ полиція Енглишемъ, делегатомъ наместничства гр. Баденяемъ и освѣтникомъ суду п. Чищаномъ. Дальше слѣдство ведеся въ тайнѣ; арештовано кѣлькохъ людей.

— Ювилей о. Ив. Калитовского. Свѣтлый вторникъ остане на довогъ памятнымъ днемъ для всей Жовківщины. Весь нашъ повѣтъ стремѣвся до Замочка, чтобы бути свидѣкомъ празнованя 50-тихъ годовинъ священства и ще рѣдного торжества золотого веолья о. декана жовківского, Ивана Калитовского. Не було то лише родинне свято, на котре омы и внуки снѣшатъ отобрата благословенье зъ рукъ своего патриарха; празникъ сей оставя вельячю маніфестацію, устроившоу за инициативоу мѣсто-декана о. Дрималюка духовенствомъ жовківского деканата. Пробувача майже цѣлый часъ своего священства въ Замочку, умѣвъ собѣ достойный ювилей позыскати сердца воѣхъ, котрѣ съ нимъ убывшли въ сношеня, бо каждый, що познавъ о. Ивана Калитовского, мусѣвъ бути пораженій невычайноу въ его вѣдѣ гармонію душевнихъ силъ, сполучающеу свѣдѣотѣ разуму съ добротѣю сердца, глубоко почутые своихъ обовязковъ, съ іовильнымъ дотепомъ, трюскаючимъ на всі стороны широкоу каскадоу. Тожъ не диво, що помню пресекверной дороги оубилии други и почитателѣ ювилата всякого стану, пола и народности, щобъ отдати честь заслужѣ и пріявляти рѣдкому обрядови. Не потребуемо згадувати, що чиолена родина присѣбла майже вся и духовенство жовківского деканата явилось ип согорге, немеше и богато, освѣченковъ зъ поблизиныхъ деканатѣвъ. Бачили мы такожь жовківского старооу Герингера, нотаря Нементовского, пріора оо. Доминиканѣвъ Берната, колятора Лайзе, повѣт. инсектора Саркевича, ба навѣтъ нашъ посолъ п. Ливанскій ажъ зъ Демибѣдъ не пожалувавъ труда, чтобы тутъ зѣткнутисъ съ жовківскоу Русео. — Въ церквѣ панувавъ невычайний лады, бо-же невтомимый о. мѣстодеканъ Дрималикъ завдавъ собѣ чимало труда, чтобы все ишло, якъ то кажутъ — мовъ зъ платка; благословенье достойной пары о. ювилатомъ Крушиньскимъ зъ Добрусина и держана при той нагодѣ рѣчь краснѣрчивого старика трюнула воѣхъ глубоко. Ще ревнѣйшій оцены були поѣла повороту до дому, де выложеноу сердечный отихъ зѣты ювилата, Богдана Дѣдичского. Слѣдували оѣлоа прекраснѣйшій бесѣды о. Сяноцкого въ рускомъ а п. Легезы въ польскѣмъ языкѣ, при чѣмъ послѣдній, подѣбшя непорочну жизнь ювилата и прославивши его въорцемъ для всего клира обохъ обрядѣвъ, высказавъ желанье, чтобы благословенье его дѣйствовало и выселоу розлинулося по цѣлой краинѣ. Поднесено смыслей дари кондеканальныхъ колѣбѣ: золотый санетъ, серебряну тапу и табакеру. Усѣла до стола. Тоалеты дамъ, празничній одяги достойниковъ и гостей мѣшалоса съ селянскими и маломѣщанскими кожухами и обѣраками. Тоастамъ, привѣтнымъ письмамъ и телеграмамъ, особенно присѣвнымъ вже поѣла обѣду, не було кѣнци. Поважне письмо декана потѣличского о. Ивана Гавришкевича звернуло на себе особенну увагу внутрѣшнихъ овиимъ достоинствомъ; наибольше-же трюнула ювилата позѣбшше вже доставлена телеграма отъ найстаршого духовника обохъ епархій, отолѣтнего майже о. Ивана Ковшевича, починаючаю словами: „Найстаршій ювилатъ Галицкой Руои благословитъ своего наймолодшого брата“, — по чѣмъ оочо выхалено тоастъ въ многолѣтство обѣденному родичюви, котрому Богъ позволивъ побачити внучковъ своихъ. Не можна перети мимоходомъ патриотичной рѣчи сына ювилата, буквинского литерата Фалимона, судія повѣтowego въ Заставѣи, немеше гарноу рѣчи посла жовківской земли, накликуючюу до згоды и братноу любви. Однакъ если кто причинивъ до звелаченя торжества, то певно нашъ молодой невыкупчій труженникъ на поли народноу просвѣты и самопѣзнаня, дръ Сильвестеръ Дрималикъ, котрый зьорганизувавъ въ читальни Винницкѣй хоръ и розвеселявъ нашъ сердца въ церквѣ и подѣ часѣ обѣду. Своимъ хоромъ выликаувъ мѣжъ отками окружающего народа правдивый энтузіазмъ та захоочувавъ воѣхъ до закладаия читалень и заоновуваня хорального оубѣву. Съ поднесениемъ духомъ и бодрымъ сердцемъ опуокали мы цярій прібутокъ, радуючися скрѣпленіемъ патриотизму и самопѣзнаня нашего народа въ своѣмъ повѣтѣ.

— Янъ сегорбача зима була невычайноу, такимъ еотъ и мѣсяць цвѣтень, въ котромъ маемо безнастанно то снѣгъ, то дощъ и отудѣн. Ледви два днѣ на лат. свѣта були такіи, что можна было выйти въ легкой загортцѣ и безъ парасоля. По нашихъ поляхъ знаходится богато погибшихъ птицъ, бузьковъ, дикихъ гуей и журавлѣвъ, что поспѣшилася съ гоотною до нашего краю. Потерѣли такожь отъ снѣгу и студени шуляки бозу и каштанѣвъ.

— Дръ Исидоръ Шараневъчъ именованный рѣвночасно съ кѣлькома польскими историками членомъ-

кореспондентомъ російского „Общества исторій и археологій“.

— Рускимъ натхитамъ при семинаріяхъ учительскихъ въ Тернополи и Станиславѣвъ подвыснило министерство проовѣты рѣчну ремунерацию зъ 410 на 600 зр. На системизованье тыхъ посадъ не згодилося.

— О. Провѣлъ Белей, приходникъ въ Перевобци, пов. калуского, выкрестивъ недавно молоду 16-лѣтню жидѣвочку, котра проявила велику любовь до християнской вѣры поѣла греч. обряду и охоту отати чимъ швидше исповѣдницею нашоу церкви. Люде нашѣ пріяли неохотку съ сердечною утѣхоу. Кумомъ выкрещеноу бувъ властитель Перевобци и отъ якъ и о. П. Белей обѣщали надѣлати ея недвижимымъ майномъ на случай, коли-бъ вышла за мужъ въ Перевобци.

— Завѣдуюча рада фундаціи Сиарбна въ наслѣдокъ статіи умещеной въ послѣднѣмъ чимѣ „Sztandar u Pol.“ о п. Кевешу, директорѣ тои-жь фундаціи, окликала на вчера засѣданье и по утверждению закидовъ (перекуптва) протоколлярно ухвалила усунути п. Кевеша зъ директорѣтва и оухвалѣ той завѣдомила куратора кн. Кароля Яблоновского.

— Въ справѣ конфисковать часописей министерство выслоало воѣмъ прокураторіямъ розпорядженье, поѣла котрого на случай конфисковать часописей, не смѣе бути въ другѣмъ выданю полишене бѣле мѣсце, а муситъ бути заложене письмомъ. Се розпоряджене еотъ для редакцій дуже прикре, для выдѣвничества болше коштownie, а и для предѣланиковъ некористяе. За-дѣя сконфискованого хочъ-бы малоу отусту на першѣй або другѣй сторонѣ треба на ново ломати цѣлый архушъ, треба доокаладувати нове письмо, а помнущи вже то, що се сполучене съ коштами, и предѣланикъ не все будути могли въ часѣ добѣтати чола, якъ се доои бувало. Устава прасова тои мѣры не предвиджуе, тожь можна сподѣватися, что въ радѣ державной буде се дѣло порушене въ користь дотепрѣшной практики.

— О пом. архіел. Вѣржхлейскѣмъ пише львовскій дописуватель до краковской „Now. Reform y“: „Руке духовенствоу взыло участя въ похорѣй аеп. Вѣржхлейского, котрый тѣшився его симпатію, бо строго наглядѣвъ, чтобы духовенствоу латинске не мѣшалоса до дѣлъ руского духовенства, а що болше, бувъ рѣшучимъ противникомъ езукоткихъ мисій по селахъ съ мешканцами гр. обряду. Коли ще самъ завѣдувавъ архидієцезію, не було чути о мисіяхъ езукотскихъ; появились они допера тогда, якъ завѣдуване перенявъ еп. Моравскій. Зъ той причини езукотске ехо зѣ подѣ Вавелоу „Сзас“ подаючи некрологъ ко. Вѣржхлейского зробило ему зъ-легка закидъ, а похвалило ко. Моравского.“ Яко наслѣдниковъ митр. Вѣржхлейского згадують теперь: еп. Дунаевского зъ Кракова и еп. Моравского. Здаесь, что першій буде мати болший шансы.

— Конкурсы стипендіій. Ставропигію. Институтъ розписуе конкурсы на одну стипендію для правниковъ фонду Каролины Глянецкой на 105 зр. (речанецъ до 10 л. мая с. р.) и на одну стипендію для гимназистѣвъ и правниковъ зъ фонду Мартина Прокоповича на 100 зр. рѣчно (до 15 л. мая с. р.) Обѣ стипендіи будутъ признанъ отъ першого куроу с. р. Першеньство до стипендіи М. Прокоповича маюте его своики а дальше урѣженцѣ зъ о. Суша.

— Иллюстраціо до буквинскихъ отношеня куплиць дае черновецка „Gaz. Pol.“ звѣщаючи, що въ сѣдчѣй взынчи черновецского суду краевого сидитъ теперь 18 забанковртованыхъ куцѣвъ, посудженыхъ о фальшиву грамоту.

— Въ Сагагортѣ на Буквинѣ запапувавъ отрашній тѣвъ. Початокъ пошести отъ разу ожно проявивъ въ судовой взынчи и въ судѣ. Взынѣвъ вышучено на волю и урядованье въ судѣ на часѣ застановлено.

— Студенты испанскій (estudiantina española) зѣбстній зѣ своихъ концертѣвъ въ рѣжныхъ оторонахъ Европы, прибули до Львова и 28 я. цвѣтня выступати въ театрѣ Скарба.

— Залуобный жидикъ Зелгъ Мосонигъ зъ Козовы въ пов. бережаньскѣмъ задумавъ положити коонецъ впередъ житю жидѣвочки Рухлѣ Родлѣ, котра не хотѣла его любити, а потому овому. Рухла завдавъ кѣлька небезпечныхъ ранъ ножемъ, а потому подрѣзавъ собѣ горло. Обоє ще жавуть.

— Незборонена деморализація. Поодлѣднимъ тыжднями выставы жидѣвочкихъ оклѣпѣвъ по всякихъ улицяхъ Львова засыпанъ портретами вѣденского Шенка, Шльосарька, якогось убицѣвъ зъ Берлина, и всякихъ образѣвъ, представляющихъ тѣ оцены убитѣвъ и мукъ мордованыхъ жертвъ. Громады людей, особливо необразованыхъ и малолѣтнихъ, отоятъ передъ выставами, прикладаются тымъ портретамъ и образамъ — и купуютъ тѣ мазаинны тымъ радше, что они дуже дешевы. Не тѣлько въ склѣпахъ продаючы тѣ рентовній плоды огидной жидѣвочкой оекуляціи; розносятъ и напыхаютъ ихъ прохожимъ всякій жидки и жидѣвочки, що розносятъ оѣрники. Намъ бачатся, що выставляюване и шпрене такихъ портретѣвъ и образѣвъ зовѣмъ не ублагородитъ ума и сердца необразованой веротвы мешканцѣвъ Львова а противно, тѣлько деморализуе ея, — и мы вельми дауемось, что власти, наглядаячи надъ морально-стею публичною, не заброняють тои деморализаціи...

— Кто ихъ перехитритъ — тыхъ дѣтей Авраама? Въ Доноскоій земли, въ станицѣ Акакойскій завзяли селане товариство тверезости; воѣ шинки замкнено, горѣвка нѣгде не було на лѣткѣ. На янѣею часѣ запанувала благодать въ станицѣ Акакойскій. Але по часѣ почали знову появлятиися пнѣй люде, дальше пѣянство отало такимъ сильнымъ якъ було впередъ, а чудне чудо — горѣвки въ ста-

